

Vođenje kluba

U radu Jadrana od osnutka 1922. aktivno su sudjelovali desetci članova i simpatizera kluba. Kroz godine i promjene društvenog uređenja više puta su mijenjani statuti kao pisana pravila kojima je uređivano djelovanje kluba i natjecateljski pogon, organizacija rada tijela kluba, način donošenja odluka, sudjelovanje članova i drugo. Od osnivanja klub je vodilo 23 predsjednika kojima su u određenim periodima u radu pomagali vođe kluba. Uz navedene dnevni operativni dio vođenja vršili su tajnici i tajnice kluba, a odluke su uz više ili manje uključenosti donošene na Upravnim odborima. Sukladnost rada sa statutom i zakonskom regulativom kontrolirali su Nadzorni odbori. Iz Upravnih odbora formirane su brojne komisije, prije svega Tehnička i Stegovna, ali i druge koje su brinule o zdravlju članova, održavanju imovine i slično. Rad s veslačima kao najbitniji dio djelatnosti veslačkog kluba, vršili su i vrše treneri, profesionalci a češće amateri koji su nebrojene sate i trud davali uglavnom iz ljubavi prema veslačkom sportu i radu s djecom. Problematika donošenja odluka i sudjelovanja u radu veslačkog kluba, koja je prisutna i u svim drugim društvima sličnog uređenja i djelatnosti, često je dovodila do zategnutih odnosa, tenzija i sukoba između aktera koji su svi jamačno voljeli veslanje i željeli dobro našem klubu ali s različitim vizijama. Navedenu problematiku na kraju jednog mandata vrhunski je rezimirao Boran Berčić, tada član Upravnog odbora i Tehničke komisije, a kasnije član Nadzornog odbora.

Marijan Pap

ANALIZA RADA 2010

Mislim da bi bilo dobro da na kraju mandata pokušamo vrednovati vlastito djelovanje u protekle dvije godine, da pokušamo vidjeti što sve jesmo učinili a što sve nismo a trebali smo učiniti. Budući da će dobar dio budućeg Upravnog odbora biti ljudi iz ovog Upravnog odbora, takvo vrednovanje neće biti samo post festum lamentacija nego može predstavljati smjernicu i nekakvu uputu za rad budućeg Upravnog odbora. Dakle, pozivam vas da svatko od nas razmisli o dvije stvari: što smo sve trebali učiniti a nismo učinili i kako se može učiniti to što se treba učiniti. Dakle, pokušajmo vidjeti koji su problemi i koja su moguća rješenja. Po mom mišljenju osnovne točke bile bi sljedeće:

1. Trebali smo više biti uključeni u bazično funkcioniranje Kluba: odvijanje treninga, raspored trenera, odlazak na nastupe, organiziranje i sazivanje škole veslanja, itd. Dva puta smo se dogovorili da će članovi Upravnog odbora biti vođe puta pri odlasku na regate, a koliko je meni poznato, samo su dva člana ikada bili vođe puta. Tu nije dovoljno dobro doći osobnim automobilom i posjetiti regatu, treba biti u busu; prozvati sudionike, brinuti se o disciplini, vidjeti jesu li stigli na ručak, vidjeti imaju li mokre majice, itd. Najkraće rečeno, to su djeca o kojoj se treba brinuti. Dalje, treba razgovarati s trenerima, s njima održavati redovitu komunikaciju ali isto tako treba osobno biti u Klubu i vidjeti kako se odvija trening. To je osnovna dužnost člana Upravnog odbora, vlastita rekreacija je na dnu liste prioriteta. Teško je sistemski riješiti ovaj problem, to svaki član mora osobno odlučiti.

2. Plan Nismo napravili godišnji raspored treninga. A to je neophodno! Taj raspored se može i mora napraviti čim u Klub iz Saveza stigne plan regata za sljedeću godinu. Taj raspored treba napraviti Tehnička komisija u dogovoru s glavnim trenerom Plan i satnica moraju biti osnova za sklapanje ugovora s trenerima. Ugovore treba raditi donekle elastično jer je trenutno nemoguće točno predvidjeti opterećenja i zaduženja. Ovdje je sistemsko rješenje potpuno jasno: raspored rada treba napraviti Tehnička komisija u dogovoru s glavnim trenerom.

3. Vizija Konkretni plan treninga mora biti zasnovan u širem planu rada Kluba. Uprava mora imati i dijeliti koliko-toliko jasnu viziju toga što želi učiniti i postići! Po mom mišljenju ovom trenutku je više nego jasno što nam treba biti strateški cilj - kvalitetno omasovljavanje. Resurse, financijske i kadrovske, treba staviti u funkciju postizanja tog cilja.

4. Škola veslanja! Strateški gledajući ovo je najvažnija točka. Više je nego očito da nam je potrebno kvalitetno omasovljavanje. VK Jadran može i mora na regate ići s velikim punim busom! A ne s jednim ili dva kombija. Škola veslanja je bila sistematski zapostavljena. Sa školom veslanja se mora ići 2 puta godišnje i moraju biti angažirana barem dva instruktora. Pogledajte web-stranicu Kluba, tamo stoji da smo ovo ljeto imali školu veslanja (naravno, nismo je imali jer je nismo isplanirali), stoji i da se nakon završetka škole veslanja veslač može ili rekreativno baviti veslanjem ili se po želji može uključiti u regatni pogon. To je suludo! Ali to nam se onda i događa, "da se ne želi uključiti u regatni trening nego želi ostati u školi veslanja". Nakon završetka škole veslanja veslač se automatski uključuje u regatni trening. Ako to nije spreman učiniti, sugerira mu se da napusti Klub. Bez ozbiljnog rada sa školom veslanja samo će se povećavati broj zbunjene i nesretne djece koja besciljno dolaze u Klub. Indikativno je da je yola, koja je osnovno sredstvo za rad s podmlatkom, bila van pogona punih 6 (šest) godina. Nužno je obnoviti čamce za obuku i angažirati instruktore za obuku! Lamentiralo se da više od pola novaca odlazi na plaće trenerima. Neka odlazi! Treneri i instruktori su neophodni i moramo ih angažirati. Ili to - ili ključ u bravu! Posla itekako ima! Lamentacija "Ne treba nam još trenera jer i oni koje imamo tako i onako ništa ne rade!" je suluda. Netko tko to tvrdi naprosto nije normalan! Sjetimo se broja trenera u drugim klubovima: Trešnjevka 7, Mladost 6, Iktus 5, Gusar 7, itd. Da li oni angažiraju ljude iz socijalne samilosti? Posla ima samo ga treba planski rasporediti i vidjeti tko ga jest a tko nije spreman raditi.

5. Stav! Jedna od aveti koje kolaju Klubom je "the attitude problem". To je stav: Tako i onako ništa ne valja! On nije baš neki veslač! To nije neka ekipa! Čekamo da prestanu trenirati! To je naša realnost i moramo ju prihvatiti! itd. To je defetizam i lijenost! Takav stav je neprihvatljiv! Nitko ne smije imati takav stav, ni u Upravi ni kod trenera. Dobar primjer je "ovaj": nije on kao "onaj"! On baš i nije neki! i slične gluposti. A čovjek trenira relativno redovito i sa svakog državnog Klubu donese medalju. Isti komentar se često mogao čuti i za četverac skul kadeta, za četiri seniorke prije nego što je jedna od njih bitno odskočila od ostalih, itd. Da li možda neko želi reći da nam takvi nisu potrebni? Ako netko misli da nam takvi nisu potrebni smjesta treba podnijeti ostavku! Svaki čovjek kojeg imamo vrijedi i svakog treba nastojati zadržati u Klubu. Jasno, nisu svi Redgrave ali svatko tko redovito trenira mora biti uključen u ekipe i odlaske na regate. Pogrešan stav je zarazan, opasan, on se prenosi, i zato ga treba odmah suzbijati na svakom koraku.

6. Vertikala odlučivanja i realizacije Mi smo bili izvrstan debatni klub, doista jesmo, ali naše odluke su često završavale u tajnikovom zapisniku i nisu imale nikakvih konzekvenci u stvarnosti. Dakle, troje ljudi iz Tehničke komisije (četvrti je bio bolestan)

predaje Upravnom odboru potpisan zapisnik po točkama. Ako se takav zapisnik preda ujutro, on mora biti riješen popodne. Prebacivanje i izbjegavanje rada i odgovornosti je i ovdje indikativno: Nije na tehničkoj da mijenja gume! Kulminacija komentara bio je komentar: Ne može član Uprave voziti gumenjak na krpanje! itd. Mi možemo samozadovoljno sjediti u salonu, ali netko mora krpati gumenjak, ići kod vulkanizera i šmirglati yolu. Po mom mišljenju svaki član Uprave mora biti spreman odraditi i takve poslove, u suprotnome neka ne ulazi u Upravu. Način na koji je došlo do te odluke je indikativan: on pokazuje da u trenutnoj arhitektonici Kluba ne postoji jasan i efikasan način donošenja takvih odluka. Možda se radi o strukturalnoj slabosti a možda je struktura dobra a radi se samo o našoj inerciji. Teško je ovdje predložiti ikakvo sistemsko tješjenje osim apela na osobnu odgovornost. Ipak, može se i mora razmišljati i u tom pravcu. Prijedlog da se smanji broj članova Upravnog odbora bio je motiviran upravo uvidom da je teško efikasno donositi odluke. Možda jasnije definirati nadležnosti. Ako neko tijelo Kluba ili neki odbor ne funkcionira - mijenjati ga! Možda pojačati ovlasti predsjednika, da ne odlučuju svi o svemu. Uvesti praksu mijenjanja članova Upravnog odbora koji nisu dovoljno aktivni. (Statut to stidljivo dozvoljava) Na koncu, raspravljati o vlastitom radu i odgovornosti. Tu, između ostaloga, postoji i mogućnost da svi skupa dobro posvađamo, ali to je rizik koji vrijedi preuzeti. Među članovima upravnog odbora informacije moraju kolati!

Svidjelo nam se ovo što sam ja napisao ili ne, ponavljam, pozivam sve članove ovog Upravnog odbora da do sljedeće sjednice razmisle o svemu što jesmo učinili i o svemu što smo još trebali učiniti. Predlažem da samovrednovanje bude točka dnevnog reda na sljedećoj sjednici. Dobar način rasprave bio bi navođenje problema i navođenje mogućeg rješenja! Tako da na sljedećoj sjednici ovog Upravnog odbora kvalificirano i pošteno vrednujemo vlastiti rad u proteklom mandatnom razdoblju a ujedno i iznesemo sugestije za rad buduće Uprave!

Boran Berčić

str. 4 od 4